

Jeg tror ikke, vi kan sige, at de otte punkter er opfyldt i år 2000, men jeg håber, vi kan se, at vi er kommet et langt stykke ad vejen på samtlige otte punkter. Jeg håber også, at vi vil fortsætte arbejdet, og det er derfor, vi i regeringen allerede nu er begyndt at forberede de ting, som skal ske efter år 2000.

Men jeg ville synes, det var at undergrave aftalen, hvis vi kom ind med forandringer for folkeskolen i dens nuværende virke og i den store proces, den er midt i, og lave nye forandringer før år 2000, og før vi har set den første evaluering af aftalens virkning.

Det, som har været meget interessant, har været at lytte til de nuancer i uddannelsessynet, som viser sig blandt Folketingets partier. Jeg ser de tre kernekompetencer, nemlig de faglige kompetencer, de personlige kompetencer og de sociale kompetencer som noget, der skal udvikles i det, man kunne kalde for en samtidig treenighed. Vi bliver nødt til at sikre, at vi hele tiden er optaget både af det faglige, af det personlige og af den sociale udvikling.

Måske kunne man udtrykke det sådan, at det vil give os en mulighed for at demontere den konflikt, som industrisamfundet har været årsag til, og at det dermed giver os mulighed for et helt nyt syn på uddannelsen.

Når et nyt syn på uddannelsen er afgørende, er det, fordi det arbejdsliv, som venter os, bliver et helt andet end det, der har været tidligere. Jeg tror, at det arbejdsliv, som er blevet kommenteret her i dag, er meget præcist set. Det er et arbejdsliv, hvor der forventes stor selvstændighed, stort engagement, men også en stor grad af faglighed og vilje til konstant faglig opdatering for den enkelte.

I det hele taget synes jeg at registrere, at der er en fælles målsætning her. Jeg vil gerne kvalificere den en lille smule og sige, at det, som må være vores mål, det fælles mål for regering og Folketing, er at skabe verdens bedste, danske uddannelsessystem. For jeg synes, vi må bestræbe os på at få et uddannelsessystem, der er i overensstemmelse med de traditioner, vi har i Danmark. Det uddannelsessyn, som vi i øvrigt har haft . . .

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må anmode om mere ro i salen, så ministeren kan færdiggøre sin tale.

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Hvis vi skal skabe verdens bedste, danske uddannelsessystem, skal vi være loyale mod de traditioner og de holdninger, som har præget danske uddannelser, lige siden de blev tænkt.

Men samtidig har vi muligheden for at inddrage de ønsker, vi har til det samfund, som vi gerne vil skabe, de værdier, de muligheder, det livslange uddannelsesperspektiv, som jeg tror de fleste er enige i.

Jeg synes, det er afgørende, at man ser uddannelse som et dobbeltprojekt, både for den enkelte og for samfundet, og jeg kan ikke anerkende, at der skulle være en modstrid mellem de to ting. Vi har som samfund en interesse i, at alle uddanner sig. Og hvis nogen skulle være blevet forvirrede – det gælder specielt De Konservative – så har regeringen ikke opgivet målsætningen om uddannelse til alle. Vi ser tværtimod uddannelse som vejen til et stadig bedre liv, et stadig bedre arbejdsliv og et stadig bedre personligt liv.

Men vi ser uddannelse som meget mere end det, vi har set tidligere. Det, man kan se nu, er nye undervisningsmetoder, ny faglighed, ny pædagogik udvikle sig og give muligheder til nogle, som før ansås for at være tabt på uddannelsesinstitutionen.

Hvad kvalitet er, er selvfølgelig vanskeligt at sige, men jeg synes måske, at der i dag har været en vis gåen henover, at kvaliteten, den faktiske, indholdsmæssige kvalitet må defineres på den enkelte institution og i forholdet mellem lærere, elever og ledelse på institutionen. Vi mener ikke, at Folketinget eller ministeren kan sidde og lave detaljerede planer, men skal give rammer og muligheder.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må atter anmode om mere ro i salen, så ministeren kan gøre sin tale færdig.

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Dermed vil jeg ikke tage luften ud af den debat, vi har haft i dag. Jeg synes, det er meget væsentligt, at Folketinget og regeringen forholder sig til: Inden for hvilke rammer, inden for hvilke holdningsmæssige økonomiske rammer skal institutionerne, deres ledelse, deres lærere, deres omverden, det være sig erhvervsliv eller andre, kunne definere den indholdsmæssige kvalitet? Samtidig med, at de unge – børn så vel